

L'HORA NOVA

Ho exigeix el bon fi de la nostra Revolució

La Revolució que s'opera a Espanya, exigeix per part de tothom, però especialment per part d'aquells que ocupen llocs de responsabilitat, sigui on sigui, actituds rectes i conscients que responguin plenament a l'envergadura i a la gravetat dels instants que estem vivint. Lògic és que la crida té tota l'oportunitat perquè moltes n'existeixen que s'aparten ben bé del camí natural que els correspon.

El registre d'aquests fets, per a nosaltres, és extremadament lamentable. Sobretot ho és pel concepte real que tenim de la convulsió social, que, com diem abans, té el seu escenari a les terres centrals d'Ibèria. Molts entenen — equívoc sensible —, que la Revolució i l'ajut eficaç per abatre de seguit la guerra, s'obté entretenint-se en la destrucció d'aquelles coses tan esquifides que simbolitzen un art passat, nascut i creat a l'escalf d'un progrés indubtable, encara que avui no signifiqui res més que la negació d'aquest. Així, cruament, ha d'expressar-se, perquè els nostres ulls d'aquesta manera ho han copsat.

Hem entès a tothora — els nostres articles apareguts a aquest periòdic ho certifiquen — que en els actuals moments cal només una línia de front de combat, organitzada i obedient, i un exèrcit a la reraguarda que solament s'ocupi de la funció social que a ell li és reservada per a atendre les exigències de la guerra. Vol dir això, en altres termes més concisos, que totes les fonts de la producció de les zones despreses de la lluita bèl·lica, han de tenir una cura especialíssima en el proveïment del que manqui a les avançades.

Endemés, no es concreta a l'expressat la missió de tots els que estem a la reraguarda per servir a la causa que ens comuna. Amb la nostra actitud de cada dia, precisa que donem proves inconfundibles del nostre abast ple de realitat, en executar-ho tot conscientment. Precisa també arrencar del poble antifeixista, paraules

(Passa a la pàg. 2)

CRUELtat I BARBARIE

No n'hi havia prou d'haver provocat una guerra civil amb totes les conseqüències de daltabaix econòmic, misèria, destrucció i sacrifici constant de vides. Embriacs de sang, els generals traïdors recorren als mètodes més cruels, més inhumans de la guerra. Res els diu l'acció fraticida, tan impròpia d'homes que pretenien ésser els puntals de la pàtria. I és que són orbs a tot sentiment; l'orgull i el despit els arrastra als pitjors crims, als procediments més repugnants que es juguen en una guerra. Tant com el feixisme internacional els aboca instruments de malignitat i els ensenya els mètodes més salvatgins per a deprimir la moral de l'adversari, s'arrastren pel llot i es cobreixen d'ignomínia, per la responsabilitat de les vides indefenses que van segant i per la destrucció d'hospitals i d'institucions d'art, amb els seus bombardeigs despietats a la capital de la República. Els cabdills facciosos no tenen ni la dignitat de comportar-se com correspondria en una guerra civil; el seu bel·licisme és autènticament colonial, i permetran passar per la destrucció perfidament ensanyada, abans que rendir-se per la impotència de no poder vèncer a l'exèrcit popular de la República. És aquesta la moral dels militars que volien salvar Espanya! Els qui avui no són més que cabdills d'unes forces mercenàries i mandataris d'aventurers sense consciència.

En aquests moments s'han produït decisions transcendentals, pels dos països més compromesos en prestar suport als militars rebels. Alemanya i Itàlia han reconegut com a Govern legítim d'Espanya, el Govern facciós de Burgos, i han retirat els representants diplomàtics i consolars prop de la República. No és cap sorpresa; és la plena confirmació de les ingerències que suporta la guerra civil que ensagna els pobles d'Ibèria.

De l'actitud de les dues nacions de règim feixista se'n desprèn la possibilitat de què la foguera encesa a la Península es propagui a l'exterior, ja que s'hi albira un desig inconfesable de promoure una conflagració europea. Només caldria aquesta nova derivació per acabar d'arrodonir la culpabilitat enorme que han contret els autors de la provocació de la tragèdia ibèrica.

Esdevingui el que s'esdevingui, el cert és que el nostre país està amenaçat de sofrir les conseqüències de les ambicions que fretura el feixisme internacional i, per consegüent, el seu material i tots els seus mitjans de guerra, no seran regatejats als traïdors del poble, perquè es compleixin els designis sinistres de la seva posició provocativa. El proletariat, els republicans, els veritables amants de la llibertat de tots els pobles ibèrics, no recularan, però, davant la brutalitat dels procediments; afrontaran la guerra amb la ferma voluntat de vèncer i de triomfar enfront del feixisme. La lluita del nostre poble és de vida, o mort. Esclaus, no; màrtirs, sí.

Alcem els cors, i conjurem-nos en aquests moments històrics per a reafirmar els nostres propòsits de combatre el feixisme fins exterminar-lo.